

ПРЕДГОВОР

Този предговор е написан през 1977 година в отговор на желанието на много хора да прочетат кратко въведение към „Курс на чудесата“. Първите две части - „Как е създаден“ и „Какво представлява“ – са написани от самата Хелън Шукмън, а последната част - „Какво е неговото съдържание“ - е записана в процеса на вътрешна диктовка, за който се говори в Предговора.

Как е създаден

Началото на „Курс на чудесата“ е поставено от решението на двама души да се обединят в името на една обща цел. Техните имена са Хелън Шукмън и Уилиам Тетфорд, професор по медицинска психология в Колежа по хирургия и медицина към Колумбийския университет в Ню Йорк. Няма значение кои са те, а единствено това, че техният опит показва, че с Бога всичко е възможно. Те не изхождат от духовни интереси. Взаимоотношенията им са били трудни и често напрегнати и личното и професионално утвърждаване и статус са били от значение за тях. Изобщо, те са възлагали твърде много на ценностите на света. Животът им не е в съзвучие с онова, което проповядва „Курсът на чудесата“. Хелън, която е записала материала, описва себе си по следния начин:

Психолог, преподавател, консервативна по убеждения и атеистка по вяране, аз работех в престижна и висша академична среда. И тогава нещо се случи и постави началото на поредица от събития, които не бих могла да предвидя. Ръководителят на департамента, в който работех, изведнъж заяви, че не може да понася повече тези чувства на гняв и агресия, които се проявяваха в нашите взаимоотношения и завърши с това, че „трябва да има друг път“. На свой ред аз се съгласих да му помогна да го открием. Очевидно този Курс е другият път.

Макар че намерението им е сериозно, те преживяват големи трудности при полагане основите на своето общо дело. Но те предават на Светия Дух своята "добра воля", която, както се казва в Курса все отново и отново, е достатъчна, за да Му позволи да използва всяка ситуация за Своите цели и да вложи в нея Своите възможности.

Нека продължим личния разказ на Хелън:

Три разтърсващи месеци предишестваха действителното написване, по време на които Бил предложи да запиша своите сънища, които бяха особено символични и разкриваха странни образи, които ме връхлитаха. Макар вече да бях доста свикнала с неочакваното, останах безкрайно учудена, когато записах: „Това е курс на чудесата.“ Тези думи бяха въведение от Гласа. Той не издаваше звук, но това беше бърза вътрешна диктовка, която аз стенографирах в една тетрадка. Писането никога не бе автоматично. Можеше винаги да бъде прекъсвано и след време да се поднови отново. Изпитвах голяма тревога, но никога сериозно не се реших да го преустановя. Изглеждаше като специално предназначение, което някъде, някога съм се съгласила да изпълня. То представляваше наистина съвместно начинание между мен и Бил и аз съм сигурна, че значението му до голяма степен се състои в това. Записах онова, което „казваше“ Гласът, а на следващия ден му го четях и той го печаташе на машина под моя диктовка. Предполагам, че и той е имал своето специално предназначение. Без неговата особена подкрепа и помощ, никога

вямаше да успее да изпълня своята задача. Целият процес ни отне около седем години. Първо се появи Текстът, след това Ръководството за учащи и накрая Ръководството за учители. Направени бяха само някои съвсем незначителни промени. Бяха поставени заглавия и подзаглавия на главите на Текста и някои от по-личните отпратки в началото бяха съкратени. Във всяко друго отношение материалът е напълно непроменен.

Имената на участниците в записването на Курса не са отбелязани на корицата, защото Курсът може и трябва да бъде самостоятелен. Той не трябва да се превръща в поредния култ. Неговата единствена цел е да предостави път, по който някои хора да бъдат в състояние да намерят своя Вътрешен Учител.

Какво представлява

Както показва заглавието му, Курсът е организиран изцяло така че да бъде учебно средство. Състои се от три книги: Текст от 724 страници, Ръководство за учащи от 502 страници и Ръководство за учители от 94 страници. Редът, в който учащите избират да използват тези книги и начинът, по който ги изучават, зависи от конкретните им цели и предпочитания.

Учебната програма, предлагана от Курса, е внимателно замислена и обяснена стъпка по стъпка, както на теоретично, така и на практическо ниво. Тя набляга по-скоро на приложението, отколкото на теорията и повече на опита, отколкото на теологията. В Курса се подчертава специално, че „една универсална теология е невъзможна, но универсалната опитност е не само възможна, но и необходима" (Ръководство за учители, стр. 79). Въпреки че е християнски по същество, Курсът се занимава с всеобщи духовни теми. Той подчертава, че е един от пътищата на всеобщото духовно развитие. Съществуват и много други, от които настоящият се различава само по форма. Всички те извеждат към Бога накрая.

Текстът е преимуществено теоретичен и излага концепциите, върху които се гради мисловната система на Курса. Неговите идеи са основата на уроците в Ръководството за учащи. Без практическото приложение, каквото предоставя Ръководството, Текстът би си останал до голяма степен поредица от абстрактни положения, които едва ли биха били достатъчни, за да породят онзи обрат в мисленето, който Курсът цели.

Ръководството за учащи се състои от 365 урока, по един за всеки ден от годината. Не е обаче необходимо уроците да бъдат усвоявани с това темпо и човек би могъл да продължи работата си с урок, който има за него по-специално въздействие, и повече от един ден. Единственото правило е да не се опитваме да усвоим повече от един урок на ден. Практическата природа на Ръководството за учащи е подчертана във встъплението към уроците, които се съсредоточават по-скоро върху приложението, отколкото върху по-специалното постигане на някаква духовна цел:

Може да ти се стори трудно да повярваш в някои от идеите, които предлага настоящето ръководство, а други да те изненадат напълно. Това няма значение. Единственото, което се иска от теб, е да прилагаш идеите според насоките, които ти се дават. От теб не се иска да ги преценяваш. Нужно е само да ги прилагаш. Приложението им ще ги осмисли и ще ти покаже тяхната истинност.

Запомни само едно: не е необходимо да вярваш в тези идеи, не е необходимо да ги приемаш, нито дори да бъдеш готов да ги посрещнеш. Възможно е спрямо някои да изпиташ

действителна съпротива. Това е без значение, то няма да понижи тяхното въздействие. Но не допускай изключения в начина, по който прилагаш съдържащите се в ръководството идеи и каквито и да са реакциите ти спрямо тях, използвай ги. Не е необходимо нищо повече от това. (Ръководство за учаци, стр. 2)

Най-сетне, Ръководството за учители, което е написано под формата на въпроси и отговори, хвърля светлина по някои проблеми, които евентуално биха могли да възникнат пред обучаващия се. То включва също и пояснение на някои понятия, използвани в Курса, разкривайки съдържанието им в теоретичните рамки, използвани в Текста.

Курсът не претендира да доведе процеса на учение до край и уроците в Ръководството за учаци не си поставят за цел да постигнат окончателен резултат. В края читателят бива оставен в ръцете на неговия или нейния Вътрешен Учител, Който ще насочва обучението по-нататък така, както е подходящо. Курсът е завършен и пълен по обхват, но истината не може да бъде сведена до никоя ограничена форма, което става съвсем ясно от последния пасаж на Ръководството за учаци:

Този Курс е начало, а не край... Не се препоръчват повече конкретни уроци, защото вече няма нужда от тях. Ето защо, слушай Гласа от Бога... Той ще насочва твоите усилия, казвайки ти точно какво да правиш, как да насочваш своето съзнание и кога да дойдеш при него в мълчание, молейки за Неговото сигурно напътствие и Неговото сигурно Слово. (Ръководство за учаци, стр. 501)

Какво е неговото съдържание

Нищо реално не може да бъде застрашено.

Нищо нереално не съществува.

В това се състои Божият мир.

Така започва „Курсът на чудесата“. Той прави фундаментално разграничение между реално и нереално; между познание и възприятие. Познанието е истина, която се подчинява на един Закон - закона на любовта или Бога. Истината е неизменна, вечна и недвусмислена. Тя може да остане неразбрана, но не може да се промени. Относитима е към всичко, сътворено от Бога, а само сътвореното от Него е реално. Истината не е въпрос на научаване, защото е отвъд времето и развитието. Тя няма противоположност; няма начало и край. Тя просто е.

От друга страна, светът на възприятията е свят на времето, промените, на началата и свършеците. Той се основава на интерпретации, а не на факти. Това е свят на раждане и смърт, основан на вярата в недостига, загубата, разделението и смъртта. Той по-скоро трябва да бъде усвоен, а не е даденост, избирателен по отношение на това какво предпочиташ да възприемаш, с непостоянни проявления и неточни разбирания.

От познанието и възприятията съответно възникват две обособени мисловни системи, които са противоположни във всяко отношение. В сферата на познанието не съществуват мисли, които се различават от Божествените, защото Бог и Неговото Творение споделят една и съща Воля. Светът на възприятията обаче се гради на вярата в противоположностите и в разделението на волите, в постоянното противопоставяне помежду им и спрямо Бога. Онова, което възприятието вижда и чува, изглежда реално, защото то позволява да се осъзнае само

онова, което съответства на желанието на възприемащия. Това въвежда един свят на илюзии, свят, който постоянно се нуждае от защита, *тъкмо защото не е реален*.

Когато бъдеш уловен в света на възприятията, ти се озоваваш в един сън. Не можеш да се изкубнеш без помощ, защото всичко което сетивата ти изявяват, само свидетелства за съня. Бог е дал Отговора, единствения Път за излизане, истинския Помощник. Предназначението на Неговия Глас, на Неговия Свят Дух, е да посредничи между двата свята. Той може да осъществи това, защото от една страна познава истината, а от друга, Той познава също и нашите илюзии, но без да вярва в тях. Целта на Снетия Дух е да ни помогне да се изкубнем от съня на този свят, като ни учи как да променяме своето мислене и да се отучим от грешките, които сме усвоили. Прощката е великото учебно средство на Светия Дух, чрез което се осъществява тази промяна в мисленето. Курсът обаче има свое определение на това каква е същността на прощката, също както определя и света по своеобразен начин.

Светът, който виждаме, просто отразява нашата вътрешна отправна система - преобладаващите разбирания, желания и емоции в нашите съзнания. „Проекцията създава възприятието“ (Текст, стр. 481). Първо се вглеждаме в себе си, решаваме какъв бихме искали да бъде светът извън нас и виждайки го, го превръщаме в истина. Превръщаме го в истина посредством своите интерпретации на онова, което виждаме. Ако използваме възприятията, за да оправдаем собствените си грешки - своя гняв, своите агресивни импулси или липса на любов под каквато и да било форма - ще виждаме свят на зло, разруха, злодеяния, завист и отчаяние. Трябва да се научим да прощаваме всичко това, не защото сме „добри“ и „благородни“, а защото онова, което виждаме, не е истина. Ние сме деформирали света чрез собствените си изопачени защитни механизми и затова виждаме нещо несъществуващо. Когато се научим да виждаме погрешността на своите възприятия, ние се научаваме също да виждаме отвъд тях, тоест да „прощаваме“. В същото време ние прощаваме на себе си, като виждаме отвъд собствените си изопачените представи за своята същност онова висше Аз, Коего Бог е сътворил в нас, което е нашата истинска същност.

Грехът се определя като „отсъствие на любов“ (Текст, стр. 12). След като любовта е всичко, което е, грехът във виждането на Светия Дух е грешка, което може да се поправи, а не зло, което трябва да бъде наказано. Собственото ни усещане за непринадлежност, слабост и незавършеност произтича от факта, че вярваме в „закона на недостига“, който управлява целия свят на илюзиите. От тази гледна точка, търсим у другите онова, което чувстваме, че липсва в нас самите. Всъщност това минава за любов в света на сънищата. Не може да има по-голяма грешка от това, защото любовта е неспособна да иска каквото и да било.

Само съзнанията могат да осъществяват истински съюз, а каквото Бог е съчетал, егото не може да разлъчи (Текст, стр. 385). Само на нивото на Христовото съзнание обаче е възможен истинският съюз и всъщност никога не е изчезнал. „Малкото аз“ се стреми да се самоутвърди, търсейки външно одобрение, външни притежания и „любов“ извън себе си. Азът, създаден от Бога, не се нуждае от нищо. Той е извечно цялостен, сигурен, обичан и обичаш. Той има нужда да сподели, а не да вземе; да се разгръща, а не да се проектира в нещо външно. Той не чувства недостиг и желае да се съедини с другите чрез взаимното преживяване на изобилието.

Специалните взаимоотношения на света са деструктивни, егоистични и по детски егоцентрични. Но, ако бъдат предадени на Светия Дух, тези взаимоотношения могат да се

превърнат в най-святото нещо на земята - чудесата, които сочат пътя на завръщане към Небето. Светът използва специалните взаимоотношения като последно средство за взаимно отхвърляне и демонстрация на разделението. Светия Дух ги преобразява в съвършени уроци по прощаване и пробуждане от съня. Всяко такова взаимоотношение е една възможност за изцеление на възприятията и изправление на грешките. Всяко от тях е още един шанс да простиш на себе си, като простиш на другия. И всяко е поредната покана към Светия Дух и спомена за Бога.

Възприятието е функция на тялото и по тази причина представлява ограничение на осъзнаването. Възприятието вижда през телесните очи и чува чрез телесните уши. То провокира ограничените реакции на тялото. Тялото изглежда до голяма степен самостоятелно и независимо, но всъщност откликва само на намеренията на съзнанието. Ако съзнанието желае да го използва за агресия под каквато и да било форма, то става жертва на болест, старост и разложение. Ако, напротив, съзнанието приеме стремежа на Светия Дух, то се превръща в подходящо средство за общуване с останалите, неуязвимо, докато бъде необходимо и нежно напускано, когато вече не е необходимо. Тялото само по себе си е неутрално, както всичко в света на възприятията. Дали ще бъде използвано за целите на егото или на Светия Дух зависи изцяло от онова, което желае съзнанието.

Противоположното на виждането пред очите на тялото е Христовото виждане, което е израз на сила, а не на слабост, на единство, а не на разделение и на любов, а не на страх. Противоположност на това да чуваш чрез ушите на тялото е да общуваш посредством Гласа от Бога, Светия Дух, Който живее във всеки от нас. Неговият Глас изглежда далечен и труден за разбиране, защото егото, което говори от името на нищожното, разделено от Бога аз, създава впечатление, че говори много по-силно. Фактически е точно обратното. Светият Дух говори с безпогрешна яснота и непреодолимо въздействие. Никой, който не предпочита да се отъждестви с тялото, не може да остане глух за Неговите послания на освобождение и надежда, не може да не приеме с радост Христовото виждане и също така щастливо да замени с него собствената си жалка представа за себе си.

Христовото виждане е дар от Светия Дух, Божията алтернатива спрямо илюзията за разделение и вярата в реалността на греха, вината и смъртта. Той е единствената корекция за всички грешки на възприятията; примирението на привидните противоречия, върху които се основава този свят. Неговата благословена светлина разкрива всичко от друга гледна точка, отразявайки мисловната система, породена от познанието и правеща завръщането към Бога не само възможно, но и неизбежно. Онова, което бе изглеждало несправедливост от един човек спрямо друг, сега става вик за помощ и единение. Грехът, болестта и агресията се разглеждат като неправилни възприятия, за които е нужно изцеление чрез нежност и любов. Защитните механизми се изоставят, защото където няма агресия, там няма нужда от тях. Потребностите на нашите братя стават и наши потребности, защото те вървят редом с нас в пътуването ни към Бога. Без нас те биха изгубили пътя. Без тях ние никога не бихме намерили своя път.

Прошката е непозната на Небето, където нуждата от нея е немислима. На този свят обаче прошката е необходима корекция за всички грешки, които сме направили. Да даряваме прошка е единственият начин да я получим, защото това отразява Небесния закон, че даряването и получаването са едно и също. Небесното Царство е естественото състояние на всички Божии Синове, каквито Бог ги е сътворил. Такава е тяхната реалност завинаги. Тя не

се е променила от това, че е била забравена. Прощката е средството да си я припомним. Мисленето на света се трансформира чрез прощката. Получилият прошка свят се превръща във врата към Небесното Царство, защото благодарение на неговата милост, ние най-сетне успяваме да си простим. Когато не държим никого заложник на вината, ние самите ставаме свободни. Когато разпознаем Христос във всички свои братя, ние започваме да чувстваме присъствието Му в самите себе си. Забравяйки всички свои погрешни представи и без нищо от миналото, което да ни дърпа назад, ние можем да си припомним Бога. Обучението не може да отиде по-далеч от това. Когато бъдем готови, Сам Бог ще предприеме последната стъпка в нашето завръщане към Него.